

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

יח' אלול תשפ"ד 1252 פרשת כי תבוא

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
18:02	18:18	18:12	18:12
19:14	19:16	19:16	19:16
19:49	19:50	19:50	19:50

הילולא דצדיקיא

י"ח אלול
רבי עבדאללה סומך

י"ט אלול
רבי בכור אהרון אלנקוה

כ' אלול
רבי אליהו לאפיאן

כ"א אלול
רבי יהונתן אייבשיץ

כ"ב אלול
רבי יהודה בן שמחון

כ"ג אלול
רבי אורי
'השרף מסטרעליסק'

כ"ד אלול
רבי ישראל מאיר הכהן
בעל ה'חפץ חיים'

ומעתה נבין את מצוות הביכורים. כאשר אדם רואה תנובת שדהו המבורכת ואת הפירות המובחרים שגדלים בגינתו חובה עליו לתת שבח והודאה לבוראו ולפרסם את חסדיו עימו. ואם עסקינן בשבח של מקום, הרי שחובתנו להזכיר את שבו ואת הטובות שגמל עימנו מאז היותנו לעם. לכן באותה שעה מזכירים שבח ותהילה נוספים על כל הקורות אותנו עוד מזמן אבותינו הקדושים ומוזדים לו על שהציל את יעקב אבינו מידי לבן הארמי שביקש לאבדו ומשבחים אותו על שהוציאנו מארץ מצרים בהיותנו גרים שם בארץ נוכריה, נתונים תחת עול השעבוד המפרך, והוציאנו ברוב טובו מאפילה לאורה ומשעבוד לגאולה ונתן לנו את הארץ הטובה. כל זאת מפני שחובת האדם לזכור ולא לשכוח את הטובות שעושה עימו הבורא יתברך.

לכן במצוות הביכורים שהיא הודאה על הפירות המשובחים, אין די להביא את פדיונם, אלא יש צורך להביא את הפירות עצמם. מפני שבראיית הפירות המשובחים תגדל ההודאה ותתעצם כי אין טוב ממראה עיניים וכשרואה האדם לנגד עיניו את יופיים והדרם של הפירות נותן הוא שבח והודאה בלב מלא. וזהו הטעם שהתורה מצווה להניחם בטנא ולא בתוך כלי אטום כי חובת האדם להודות לה' בפרהסיא לעין כל, בריש גלי כדן פרסומי ניסא. לכן מניחים את הפירות בטנא - העשיר כפי עושרו והעני כפי שידו משגת, למען יראו כולם את חסדי ה' וטובו אשר גמל עימו.

עוד מן התועלת שבהודאה - שעל ידה זוכה האדם לאמונה ובטחון בה' יתברך, כי על ידי שמודה להקב"ה על חסדיו עימנו עוד מימי שהותנו בארץ מצרים וזוכר שעל אף היותנו מושפלים, רדופים ומעונים תחת יד מצרים ודרך הטבע לא היה פתח הצלה, אף על פי כן ריחם עלינו הקב"ה והצילנו מיד צרינו והביאנו אל ארץ נושבת. עצם זכירת דבר זה מביאה לאדם תוספת ביטחון ואמונה בה' יתברך בידיעה ברורה שאין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים וגם כשמתבונן על עצמו כיצד זיכה הבורא להגיע עד הלום ולראות את שדהו ונחלתו מצמיחים פירות לרוב, הרי שמגיע להכרה מיהו הנותן לו כח לעשות חיל וזיכהו לכל הטוב הזה ויודע שהכל מיזו יתברך וממילא מושרשת אמונת ה' בקרבו ומתחזק הוא בביטחון בהקב"ה.

מכאן ילמד האדם עד כמה חובתו להודות ולהלל את בוראו על כל הטוב אשר גמל עימו מיום היוולדו ועד עתה. הנה מיד בקומו בבוקר משנתו פותח הוא את פיו בהודאה ואומר "מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך". אולם על האדם להתבונן האם אומר הוא זאת בכוננת הלב ומבין את משמעות מילותיו. הרי היה הוא בלילה כמת ועתה שב לחיותו ועל כך מודה הוא, וחלילה שתהיינה מילות הודאה אלו נאמרות על ידו מתוך הרגל כמצוות אנשים מלומדה ללא כל מחשבה שאין כאן הודאה ראויה.

יהי רצון שנדע תמיד להוקיר ולהעריך את חסדי הבורא עימנו ונמלא פינו בשבחה והודאה אליו וכמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קנ, ו) "כל הנשמה תהלל יה הללויה".

משניר לדוד

הביכורים כחינוך למידות טובות

"והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' א-להיך נתן לך נחלה וירשתה וישבת בה. ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך אשר ה' א-להיך נתן לך ושמת בטנא והלכת אל המקום אשר יבחר ה' א-להיך לשכן שמו שם" (דברים כו, ב)

אמרו חז"ל (במסכת מגילה י, ב) אין ויהי אלא לשון שמחה. הבאת הביכורים צריכה להיעשות בשמחה ובטוב לבב, לפי שאין דומה עבד המביא מתנה לאדונו בפנים חמוצות, לעבד המביא בפנים מאירות ומוחייכות מתוך שמחה ועל ידי הבאת הביכורים בשמחה הוא מודה להקב"ה על כל הטובה אשר גמל עימו.

נעמיק מעט במצווה זו ונשאל מדוע מצווה התורה להביא אל בית המקדש את פירות הביכורים עצמם ולא את פדיונם, ועוד אמרו חז"ל שהעשירים מביאים ביכורים בקלחת של זהב ושל כסף ועניים - בסלי נצרים של ערבה קלופה. לכאורה לשם מה להביא את הביכורים בפרהסיא ולעין כל, מדוע שלא יובאו הביכורים בכלי אטום וסמוי מן העין? וכשמביא את הביכורים אומרת התורה (דברים כו, ה) "וענית ואמרת לפני ה' אלוהיך ארמי אובד אבי וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט" וכו'. ויש להבין לשם מה מזכירים את המאורעות שעברו על אבותינו במצרים וכן את לבן הארמי שביקש לאבד את יעקב אבינו, מדוע דווקא בשעת הבאת הביכורים מזכירים זאת?

נבאר פרשה זו בס"ד. כי כידוע על האדם לזכור בכל עת ובכל שעה את החסדים שעושה עימו הקב"ה. והפסוק אומר (תהילים סו, ו) "נתת ליראיך נס להתנוסס" ודרשו חז"ל: כל שהקב"ה עושה לו נס ומודה עליו - עושה לו הקב"ה נס נוסף, כי על ידי ההודאה מוכיח הוא שאינו כפוי טובה למי שעשה לו את אותן טובות ולכן תיקנו חז"ל לברך ברכת "הגומל לחיבים טובות" למי שנעשה לו נס. ואף נהגו לעשות סעודת הודיה כדי להודות ולהלל להקב"ה על חסדיו עימנו ולפרסם ברבים את טובו. הנה, גם בחג החנוכה נצטוונו על פרסומי ניסא ברבים כי כך היא דרך ההודאה הנאותה והראויה לפרסם בריש גלי את הנס.

והתועלת בהודאה עצומה וגדולה היא עד למאוד לנפש האדם. שעל ידי שמכיר בטובתו של הקב"ה ומודה לו על כל חסדיו עימו, מגיע האדם להבנה שיש לו מחויבות לקיים את רצון המייטיב עימו ומכאן קצרה הדרך לקיים את מצוות ה' ואת חוקותיו קלה כבחמורה, בדקדוק רב. מתוך רצון ונפש חפצה. כי כיצד ימרה את פי ה' שהוא המייטיב לו ברוב חסדיו וכיצד יעז להכעיס את אדונו ולא יקיים מצוותיו. נמצא, שהמודה להקב"ה זוכה לתוספת עליה בתורה וביראת שמים וזהירותו בקיום המצוות הינה עצומה.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

חלות לכבוד שבת

בעת ביקורי בהונג קונג שבמזרח הרחוק באה לפניי אישה מבוגרת ובפיה בקשה מוזרה: "רבי, אני רוצה ברכה למות".

"ברכה למות?" התפלאתי, "איזו ברכה יש במוות בטרם עת? הרי זו קללה ממש. מדוע את מבקשת להביא על ראשך קללה?"

אך האישה המבוגרת השיבה לי שהיא מואסת בחייה חסרי התכלית וחסרי המטרה, ולכן היא מבקשת למות.

כיון שכך, ניסיתי להבין ביחד איתה את הסיבה לכך שחייה הם חסרי מטרה. כך נודע לי שהיא עשירה מופלגת ואפילו מטוס פרטי עומד לרשותה בכל עת שתרצה. אך למרות חיי התענוגות והפינוק שיש לה - היא מואסת בחיים אלו, כיון שכאמור היא אינה מוצאת בהם תכלית ומטרה.

כשהבנתי את העניין, הצעתי לאותה אישה שלא הייתה שומרת תורה ומצוות, שמעתה ואילך תשתדל לאפות בכל שבוע חלות מעשה ידיה לכבוד שבת. קיוויתי שאפיית החלות תכניס מעט תוכן ועניין בחייה המשעממים.

האישה שמעה את עצתי, הביטה בי בפליאה ואמרה: "הרב אולי לא הבין אותי נכון, אני אינני מכינה לעצמי אפילו כוס קפה! כל צרכיי מוגשים לי מוכנים ומזומנים. אינני נוקפת אצבע בבית, ואיך אם כן אאפה חלות?"

אך אני התעקשתי והסברתי לה שהנפש שלה מבקשת למות כיון שהיא מעולם לא הורגלה לעמל ולעבודה, וחיי הפקרות והחופש נמאסו עליה. חופש זה איננו חופש אמיתי שהאדם העמל נהנה ממנו. זהו חופש מדומה שאין בו שום עול, ולכן נפשה מואסת בו. מסיבה זו ייעצתי לה לאפות חלות לכבוד שבת. שמתוך שיהיה עליה לאפות חלות לשבת - תיכנס בה חיות ושמחה של עמל, ואז כבר לא תבקש את נפשה למות.

האישה קיבלה את דבריי ואמרה שתנסה לפעול כעצתי.

כעבור תקופה היא התקשרה אליי ואמרה: "הרב, העצה שלך הייתה נהדרת! אני נדהמת מהשינוי העצום שחל בי. מיים שהתחלתי לאפות חלות לכבוד שבת - נכנסו סיפוק ושמחה לחיי, והעשייה שלי לכבוד שבת גרמה לכך שגם התחלתי לשמור את השבת!"

ברוך ה' חיה כבר אינם שחורים ורעים כפי שהיו בעבר וברוך ה' היא כבר אינה מבקשת את נפשה למות.

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

שמחו בשמחת התורה

"ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ד' א-להיך" (דברים כו, יא)

חיזוק גדול לשמחת החיים בעבודת השי"ת, אנו מוצאים בדברי רבינו חיים בן עטר זיע"א בדבריו הידועים, שראוי תמיד לשנן אותם:

"אין טוב אלא תורה שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה היו משתגעים ומתלהטים אחריה ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם".

מדוע התעלף הגר"א

"לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי" (דברים כו, יג)

פיסקא זו מתפרשת פרש בספר 'מאזני צדק' על פי מה שכתב הרמ"א, כי עברה בשוגג באה לאדם משום שעוד קודם לכן חטא במזיד, ועברה גורת עבירה.

וזהו שאומר הכתוב: "לא עברתי ממצותיך" בזדון, "ולא שכחתי" בשוגג. לא עברתי עבירה בזדון, וממילא גם לא יצא ששכחתי ועברתי על איסור בשוגג.

ללמדנו, כי לעולם לא יעבור אדם עבירה בשוגג, אלא אם כן נכשל לפני כן באותה עבירה במזיד!

כיוצא בזה מסופר על הגאון מוילנא שבשבת קודש נגע בקליפה של תפוז, ומיד התעלף כי הוא סבר שנגע במוקצה.

העירו אותו מעלפוננו, והוא התעלף שנית. לקחה אשתו את הקליפה, אכלה אותה ואמרה לו:

"הרי זה אוכל ולא מוקצה", ואז נחה דעתו.

ולכאורה מדוע התעלף הגאון, והלא הנגיעה היתה בשוגג?

אלא אמר רבי מרדכי מן זצ"ל - התשובה היא כנ"ל:

אין מציאות של שוגג ללא מזיד לפני כן. אם קודם לכן לא עבר האדם על האיסור במזיד - לא היה עובר עליו כעת בשוגג.

כמנין ימות השנה

"וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך" (דברים כח, י)

חז"ל דרשו את הפסוק "כי שם ה' נקרא עליך" - תניא, רבי אליעזר הגדול אומר: אלו תפילין שבראש (ברכות ו, א)

והנה ראשי התיבות של המלים "שם ה' נקרא" הם: ש"ן. וזאת - אומר רבי חיים מפראג זצ"ל בעל 'אגרת הטיו"ל' - לרמוז כי האות ש"ן שבתפילין של ראש - היא זו שתפחיד את הגויים.

זאת ועוד, האות ש', שהיא בגימטריא שלש מאות, נמצאת על התפילין, לרמוז כי שלש מאות ימים בשנה מניחים תפילין.

הא כיצד?

ישנם שלש מאות שישים וחמישה ימים בשנה. מתוכם אין מניחים תפילין בימים הבאים: חמישים ושתיים שבתות, שני ימי ראש השנה, יום אחד של יום כפור, ארבעה ימים בסוכות - יומיים ראשונים ויומיים אחרונים (כוונתו ליומיים של חו"ל, ולפי השיטה שמניחים תפילין בחול המועד) וכן ארבעה ימים בפסח - יומיים ראשונים ויומיים אחרונים, ושני ימי חג השבועות. סך הכל - שישים וחמישה ימים.

נשארו לנו, אפוא, שלש מאות ימים בשנה שבהם אנו מתעטרים בכתר התפילין.

נצור לשונך

פניו יאירו כאור השמש

אם על ידי שנמנע האדם מלספר לשון הרע הרי הוא 'יזכה' לקבל דברי חרופין, ידע כי עבור זה יהיה נחשב לעתיד מאוהבי ה' יתברך ופניו יאירו כאור השמש, כמו שאמרו חז"ל הנעלבין ואינם עולבין, שומעין חרפתן ואינם משיבין וכו', עליהן הכתוב אומר "ואהביו כצאת השמש בגברתו", וכל שכן בזה שסובל בזיון עבור מצות ה'.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

תפילה על כל פרט בחיים

"וישמע ה' את קולנו" (דברים כו, ז)

פעמים רבות, מספר רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, נכנסתי עם יהודים חולים אל מרן גאון ישראל ה'קהילות יעקב' זצ"ל, ואחרי שבירך אותם בחום ליבו, היה נוהג לומר:

"אל תמתינו שמישהו אחר יתפלל בעדכם. תתפללו בעצמכם על עצמכם, ודעו שהתפילה תמיד עוזרת. כל תפילה. אין דבר כזה שתפילה חוזרת ריקם! לא קיים דבר כזה במוציאות!"

הסטייפלער זצ"ל הסביר שאין מרשם בדוק ומנוסה יותר להצלחת האדם ולרפואתו מאשר התפילה. ברם, כאשר הנך בא וטוען שהתפילה לא פועלת אצלך מאומה, אתה צריך לבדוק האם שטפת את הפה שלך לפני התפילה מכל הדיבורים האסורים, לשון הרע ושקרים, רכילות וחנופה!

כי אם לא שטפת, הכיצד תועיל התפילה?

בודאי. כל תפילה פועלת משהו, וכל תפילה יכולה היא שתעלה לשמים ותמליץ לפני כסא הכבוד בעבור המתפלל; בתנאי אחד, שהפה, דרכו יוצאת התפילה, יהיה נקי ומטוהר מכל רבב.

מה מאושר הוא האדם היודע שעל כל דבר אפשר להתפלל ולשפוך את הנפש לפני המקום ברוך הוא!

האדמו"ר רבי דוד מלעלוב הודיע פעם לחברו על כוונתו להגיע לביתו על מנת לעשות אצלו את הלילה, ובשעות הבוקר לנסוע עמו בצוותא אל רבם, החוזה הקדוש מלובלין זיע"א.

מיהר החבר להודיע לאשתו על האורח המכובד המגיע להתאכסן בצל קורתם, כדי שתכין לכבודו סעודה כיד המלך. ולא ידע הבעל שבבית אין כל, כי אם מעט קמח... ומקמח לבד, אי אפשר להכין מאומה.

האשה הצדקנית לא עשתה חשבונות הרבה, היא לקחה את שיירי החומרים הדלים שהיו לה בבית, ערבה את הקמח במים, בלא שומן ובלא תבלין, ואת ה'דייסא' שיצאה הגישה לפני האורחים...

האורח, הרבי מלעלוב, אכל והשביע את נפשו ב'מעדן' זה, ומיד לאחר ה'סעודה' נסע יחד עם בעל הבית ללובלין.

בשובו, שח הרבי בהתפעלות לזוגתו: כשהייתי בבית חברי, הגישו לי תבשיל מעשה קדירה - והרגשתי בו טעם גן עדן!

ידעה הרבנית לבית לעלוב שבעלה הצדיק רחוק מהיות העולם הזה, ומיהרה לשאול את אשת החבר מה ה'מרשם' של התבשיל שהוגש באותה סעודה, שבעלה הפליג כל כך בשבח.

סיפרה לה חברתה דברים כהווייתם: עניינים ודלים אנחנו, ולפני הסעודה לא היה בביתנו מאומה כדי להטעים ולתבל בו את התבשיל. והנה ניגש אלי בעלי ומוזיע על האורח החשוב שיתאכסן אצלנו. מה עשיתי? לקחתי את מה שהיה לי בבית, ובשעת הכנת התבשיל נשאתי ליבי אל על והתפללתי מעומק הלב לשוכן מרומים:

"אנה ה' אתה הרי יודע שלא הייתי חוסכת במעדנים ובתבלינים כדי להנות בהם את הצדיק המגיע אל צל קורתנו. אבל מה אעשה ובביתי אין מאומה. ולך, ה', הן יש גן עדן שלם. ראה נא בעניי אמתך והכנס מעט מטעם הגן עדן שלך אל תוך התבשיל שאני מכינה, כדי שאזכה לגרום הנאה לצדיק, ולא אבוש בפניו".

התפילה יצאה מקירות ליבי, והקב"ה נענה לי, והכניס בתבשיל טעם גן עדן...

כל אחד יכול לבוא לפני אביו שבשמים ולבקש ממנו, בשפתו ובסגנון דיבורו, שיציל וישיע אותו, ומפיל תחינה אמיתית מתוך הרגשה ברורה שיש ביד הקב"ה לעזור לו, אל יתפלא אם יפגוש את עצמו נתון באותו 'מופת' שעשתה האשה הצדקנית ההיא.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

עיקר המטרה בחזרה בתשובה הנכונה

הגאון ר' יחזקאל לוינשטיין זצוק"ל, מי שכיהן כמשגיח הרוחני בשיבת פוניבז', היה אומר כי נכון אמנם שבימי אלול בחודש הרחמים והסליחות, יש לכל אדם יותר התעוררות משאר ימי השנה - אבל צריך מאוד להיזהר מהתעוררות חיצונית שאינה אלא מן השפה ולחוץ, וחובת האדם לעורר גם את הרגש הפנימי בתוך ליבו, וזהו הטעם שאין לנו פחד מיום הדין כי חסר לנו התעוררות פנימית הבאה מתוך מעמקי הלב.

ונרחיב מעט לבאר העניין.

יתכן ובאמת האדם בחודש אלול רוצה לחזור בתשובה ומשתדל לעלות בסולם העליה, הנה הוא קם בהשכמה מדי בוקר לאמירת הסליחות וצועק בקול גדול ומזמר "אדון הסליחות בוחן לבבות" וכו', ולאחר מכן מתפלל תפילת שחרית מתחילה ועד סוף. ואף על פי כן יתכן שהוא רחוק מאוד מדרך התשובה הנכונה, כי עדין בתוך ליבו פנימה אין התעוררות, עדין אין שינוי לטובה בפנימיות הלב.

נכון אמנם שהוא עושה מעשים חיצוניים של תשובה, מתפלל יפה ואומר סליחות אבל צריך האדם לדעת שעליו לישר את עקמומיות הלב, לסלק מתוכו את המידות הרעות כמו הגאווה הקנאה והתחרות ולשבר את התאוות הרעות הנמצאות בתוכו, ולהרחיק את המחשבות הזרות מראשו. זוהי העבודה הנכונה והיא עבודה הבאה מפנימיות הלב והיא נקראת חזרה בתשובה גמורה, ואם עשה כך, בודאי שאז יחוש וירגיש את הפחד מיום הדין ואז תכנס בליבו יראה מהקב"ה.

לכן לאחר אמירת הסליחות אנו תוקעים בשופר. "שופר" מלשון שיפור, עלינו לשפר את המעשים ולתקן את המידות ולהרחיק את הרע מתוכנו ולהתקרב אל הטוב, זוהי עיקר המטרה וזוהי החזרה בתשובה הנכונה.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "קומי אורי" (ישעיה ס)

הקשר לפרשה: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב.

זכור לטוב

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

ממהר לשוב הביתה ולא רוצה לחכות. יהי כן. אולם, אם תהיה בצרה תצעק אלי, ותקרא לי. אפילו כשתהיה במרחקים - תגיד את שמי רבי חיים פינטו, ותראה ניסים ונפלאות".

רבי מסעוד נענע בראשו לאות הסכמה, ונצר את הדברים בלבו.

באמצע הדרך תקפו את עגלתו שודדי דרכים, הם התכוונו להרוג אותו ולטיול ממנו את כל רכושו. אז נזכר רבי מסעוד בדברי רבו כ"ק רבי חיים זיע"א, והחל לצעוק בקול גדול שזכות רבי חיים פינטו זיע"א תגן עליו.

ואז אירע הנס: חבורת השודדים שמעו לפתע קול רעש גדול ממקור לא ברור 'ליסטים ליסטים'. מהומה ופחד נפלה עליהם, הם חששו שקבוצת שודדים מגיעה למקום ועומדת להרוג אותם. הם עזבו מיד את רבי מסעוד ונמלטו בבהלה מהמקום.

רבי מסעוד התעשת מהתגלגלות העניינים והבין כי יד' ה' היתה בדבר, וכי זכותו של הצדיק עמדה לו להינצל ממות בטוח. כשהגיע לשלום לביתו, סיפר לבני משפחתו על הנס הגדול שאירע לו.

לא אעזוב אותכם

הנר המערבי כבה ביום כ"ו לחודש אלול שנת ה'ת"ת, לא לפני שהצדיק ביקש מתלמידיו להמשיך ולהתחזק בשמירת התורה וקיום המצוות, תוך שהוא מבטיח להם מפורשות:

"דעו לכם תלמידי אהובי! אני אמשך ואעמוד לפני הקדוש ברוך הוא בתפילה לאחר מותי, כפי שעשיתי גם בחיי. לא אעזוב אתכם במותי, כפי שלא עזבתי אתכם בחיי".

רבי חיים זיע"א, נטמן בבית העלמין הישן במוגאדור. זכותו תהא מגן וצינה עלינו ועל כל עמו ישראל לטובה ולברכה, שנזכה להיכתב ולהיחתם בספר החיים והשלום בשמחת הגאולה השלימה. אמן.

העיר בא אליו בברכיים כושלות ובפחד גדול, וכששאל אותו רבי חיים מה רצה בבואו אצלו בבוקר, ענה לו ראש העיר "לא, כלום, מריבה היתה בין בני לבנך הקטן אבל הכל הסתדר". הנה כי כן רואים במוחש אנו איך כאשר צדיק לומד תורה, מתעלה ומתדבק הוא בשמותיו של ה', מיד יראים ממנו כל עמי הארץ.

תגיד את שמי

רבים שואלים כל העת, מהו הסוד הטמון בהזכרת שמו של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, לא סוד הוא וישועות רבות אירעו במשך מאות שנים בזכות התפילות והזכרת זכותו של הצדיק. בספר 'אנשי אמונה' התפרסמו סיפורי מופתים בזכותו של הצדיק שחולל נפלאות בחייו ולאחר פטירתו. ומסתבר שכבר בחייו העניק רבי חיים זיע"א עצמו את הסגולה הנפלאה הזו לתלמידו רבי מסעוד בן עבו זצ"ל, מחכמי מארקש, שהיה מזדמן מידי פעם לעיר מוגאדור.

באחת ההזדמנויות נכנס רבי מסעוד להקביל את פני רבו כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א כמנהגו, כדי לקבל את ברכת הדרך מהצדיק.

מה גדלה השתאותו כאשר באותו מעמד, רבי חיים זיע"א השיב את פניו ריקם, הוא סירב לברך אותו, ואף הורה לו לא לעזוב את העיר.

חלפו יומיים, ורבי מסעוד נכנס לרבי חיים זיע"א כדי לקבל ממנו ברכת פרידה לרגל נסיעתו לביתו. ושוב למרבה הפלא, רבי חיים זיע"א מסרב לברכו, ואינו מניח לו לעזוב את העיר.

היה זה ביום חמישי בשבוע כאשר רבי מסעוד נכנס בפעם השלישית לרבו כ"ק רבי חיים זיע"א, ואמר לו כי הוא חייב לנסוע לביתו, כדי להספיק להגיע לביתו שבמארקש עוד לפני כניסת השבת.

כ"ק רבי חיים זיע"א שהבחין בחוסר סבלנותו של רבי מסעוד, שביקש לשוב, בכל מחיר, לביתו לפני כניסת השבת, אמר לו: "אני רואה כי אתה

אורו הזך והטהור של הנר המערבי, הצדיק המקובל הקדוש כ"ק רבינו חיים פינטו הגדול זיע"א, יצא לתהילה בכל קצוי ארץ כבר מימי בחרותו, כשתפס והנהיג לעצמו חיי תורה וקדושה אותם ראה וקיבל בבית אבותיו הקדושים זיע"א. הוא התפרסם בקרב קהילות היהודים בכל ערי מרוקו, וגם הנכרים כיבדו אותו עד מאד, והתייחסו אליו כאיש קדוש פועל ישועות.

ברכותיו של הצדיק שיצאו מפיו הטהור, חוללו ניסים וישועות בבחינת 'צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים', ניסים וישועות שיהודים רבים זוכים לראות גם בימינו אנו כאשר עולים לצינו הקדוש ומועתירים בתפילה לפני אבינו שבשמים שיפקוד אותם בדבר ישועה בזכות הצדיק המלומד בניסים מרן רבי חיים פינטו זיע"א.

מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א סח פעם במעשה שהיה בסבו הקדוש כ"ק רבינו חיים פינטו זיע"א שהתקיים בו הכתוב "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך". לכ"ק רבינו חיים פינטו זיע"א היה בן צדיק בשם רבי יהודה פינטו זצוק"ל, שבילדותו קילל אותו ילד נכרי אחד, וכמחאה על כך הרים אבן וצלף לו במצחו עד ששתת דם.

ילד נכרי זה היה לא פחות ולא יותר מאשר בנו של ראש העיר, וראש העיר היה ידוע בשנאתו העזה ליהודים מתמול שלשום, וכששמע שבן הרב פגע בבנו, שש ושמח על שיוכל כעת לצער את היהודים. מיד שם את פעמיו אל בית הרב רבי חיים זיע"א, נכנס וראה את הרב יושב והוגה בתורה, ומיד הסב את פניו ויצא מהחדר במרוצה.

כששאלו אותו מלווייו של ראש העיר מדוע ברח, אמר שהוא ראה אור זורח בפני הרב, ופחד להפריע לו שמא יינזק בגין כך. ולא עוד אלא כשחזר לביתו, הוא שיגר לרבי חיים זיע"א מתנתו כדי שלא יקפיד עליו על שהפריעו.

שלח רבי חיים זיע"א לקרוא לו לבוא אצלו, וראש

שעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555